



מעשר שני וחברות חזקות

ישראל הקדומה של ימי המקרא הייתה חברה חקלאית. בהתאם לכך, בחרה התורה בחיים החקלאיים כמסגרת למימוש חזונה הדתי והחברתי. בחזון זה יש שלושה רכיבים יסודיים.

הראשון הוא הקלת העוני. מטעמים רבים, התורה מאמצת את העקרונות הבסיסיים של מה שאנו מכנים כלכלת השוק. אלא שהשיטה הזו, המצטיינת ביצירת עושר, טובה פחות בחלוקתו ההוגנת. לכך מכוונת החקיקה החברתית של התורה; כלשונו של הנרי ג'ורג', "להניח את היסוד למדינה חברתית שלא יתקיימו בה עוני קשה ומחסור משפיל".¹

זו מטרת המצוות המותירות חלקים מן היבול לעניים: לקט, שכחה ופאה. שיבולים שנשמטו, עומרים שנשכחו, ומה שגדל בפינת השדה. נוסף על כך, תנובת השנה השביעית היא הפקר, אינה שייכת לאף אחד ושייכת לכולם; ומעשר עני ניתן בשנים השלישית והשישית בכל מחזור שבע שנים. בשמיטה וביובל, אחת לשבע שנים ואחת לחמישים שנה, מתקיימות דרגות שונות של שמיטת חובות, שחרור עבדים והחזרת נחלות לבעליהן המקוריים, וכך מושבים חלקים נכבדים במשק אל נקודת ההתחלה ההוגנת-יחסית. העיקרון הראשון הוא אפוא: אל יגיע איש לידי עוני חמור.

העיקרון השני הוא תמיכה בכוהנים והלויים - והוא זה המכונן את מצוות התרומה הניתנת לכוהנים והמעשר הראשון הניתן ללויים. הכוהנים והלויים היו בישראל המקראית אליטה דתית, נטולת קרקע משלה, שתפקידה היה להבטיח כי כלב החיים הלאומיים תתקיים כראוי עבודת ה', בפרט במקדש. היו להם עוד תפקידים חשובים, כגון מורים ושופטים.

העיקרון השלישי הוא אישי ורוחני יותר. מצוות כגון הבאת הביכורים לירושלים והעלייה לרגל בחגים פסח, שבועות וסוכות, המציינים בין היתר את עונות השנה החקלאית, מנחילות את ערכי הענווה והכרת הטוב. הן מלמדות את האדם שהארץ שייכת לאלוהים, ושנחנו רק דיירי ואורחיו. הגשם, השמש והאדמה עצמה נותנים לנו תנובה רק בגלל ברכת ה'. בלי תזכורות קבועות כגון אלו, חברות שוקעות, לאט אבל בטוח, לחומרות ולשביעות רצון עצמית. שליטים ו אליטות שוכחים שתפקידם לשרת את עמם, וסבורים שתפקיד העם לשרת אותם. כך, בשיא פריחתן של אומות, מתחילה בלי משים שקיעתן.

דומה שכל העקרונות הללו אינם נוגעים למצווה אחת האמורה בפרשתנו, מצוות מעשר שני, ומותירים אותה בלתי מובנת. כאמור, בשנה השלישית והשישית למחזור השמיטה, ניתן מעשר לעני. אולם בשנים הראשונה, השנייה, הרביעית והחמישית, נוהגת מצוות מעשר שני. מעשר זה אינו מיועד לעניים, וגם לא לכוהנים או ללויים. האיכר לוקח אותו לירושלים ושם אוכל אותו בטהרה:

וְאָכַלְתָּ לִפְנֵי ה' אֱלֹהֶיךָ בַּמָּקוֹם אֲשֶׁר יִבָּחֵר לְשֹׁכֵן שְׁמוֹ
שָׁם מֵעֵשֶׂר דִּגְגָנְךָ תִּירָשְׁךָ וְיִצְהָרְךָ וּבִכּוֹרֶת בָּקָרְךָ וְצֹאנְךָ,

לִמְעַן תִּלְמַד לִירְאָה אֶת ה' אֱלֹהֶיךָ. כָּל הַיָּמִים (דברים יד, כג).

אם האיכר גר הרחק מירושלים, מוצעת לו חלופה:

וְנָתַתָּה בַּכֶּסֶף וְצָרְתָּ הַכֶּסֶף בְּיָדְךָ וְהָלַכְתָּ אֶל הַמָּקוֹם אֲשֶׁר יִבְחָר ה' אֱלֹהֶיךָ בּוֹ. וְנָתַתָּה הַכֶּסֶף כָּל אֲשֶׁר תִּצְאָה נִפְשְׁךָ: בְּבָקָר וּבְצֹאן וּבִיָּין וּבְשֹׂכָר וּבְכָל אֲשֶׁר תִּשְׁאַלְךָ נִפְשְׁךָ. וְאָכַלְתָּ שָׁם לִפְנֵי ה' אֱלֹהֶיךָ וְשִׂמַּחְתָּ אֹתָהּ וּבִיתְךָ (שם כה-כו).

הקושי ברור: המעשר השני לא ניתן לעניים, ולא לכוהנים, ועל כן הוא אינו שייך לעיקרון הראשון או השני. אולי השתייך לעיקרון השלישי, ונועד להזכיר לחקלאי שהארץ שייכת לאלוהים, אך גם אפשרות זו אינה נראית סבירה – כי להבדיל מהבאת הביכורים ומהעלייה לרגל, אכילת המעשר בירושלים אינה כרוכה בשום הצהרה או טקס דתי. לבד מעצם השהות בירושלים, דומה שלמוסד המעשר השני אין תוכן עיוני או רוחני. מה, אם כן, עומד מאחוריו?

חז"ל אמרו, על סמך המילים "לִמְעַן תִּלְמַד לִירְאָה אֶת ה' אֱלֹהֶיךָ", המופיעות בפסוק שציטטנו, שהמעשר השני נועד לעורר לימוד. האיכר השווה בירושלים לצורך אכילת המעשר או המזונות שנקנו בדמי פדיונו מושפע בינתיים מהאווירה של עיר הקודש שתושביה עסוקים בעבודת המקדש וכלימוד תורה.² דומה הדבר לקהילות בחו"ל בימינו המארגנות טיולי לימוד לישראל.

אולם לרמב"ם הסבר אחר:

אשר למעשר שני – הציווי הוא להוציאו רק על מזון, ודווקא בירושלם, כדי שדבר זה יוביל בהכרח לעשות בו צדקה, מאחר שאין אפשרות להוציא אותו אלא עבור מאכל, וייקל על האדם לעשות זאת מעט מעט. ותתחייב התאספות במקום אחד, כדי שיתחזקו מאוד האחוה והאהבה בין בני האדם.³

לדעת הרמב"ם, למעשר השני מטרה חברתית. הוא מחזק את החברה האזרחית. הוא יוצר קשרים וחברויות בין אנשים. הוא מעורר את הבאים לחלוק את ברכת יכולם עם הזולת. הוא גורם לזרים להיפגש זה עם זה ולהתיידד. בין עולי הרגל נוצרת אווירת אחווה. כך מתפתחות תחושות של אזרחות משותפת, של שייכות ושל זהות קיבוצית. דבר דומה אומר הרמב"ם על החגים עצמם:

אשר לתועלתה של העלייה לרגל – טעמה ידוע, בשל התחדשות התורה המושגת מן ההתכנסות הזאת על ידי אותה היפעלות, והאחוה בין בני האדם.⁴

במילים אחרות, האווירה בירושלים בעת הרגל מעודדת מוכוונות ציבורית: התמקדות של היחידים בהיבט הציבורי של החיים, בטובת הכלל ובקשרים עם הזולת. הרמב"ם מוסיף ומסביר שם כי המזון נמצא בירושלים בעת העלייה לרגל בשפע, שכן אנשים באים עם פירות נטע רבעי, עם מעשר בהמה, ועם תבואה, יין ושמן של מעשר שני. את כל אלה אי אפשר למכור ואי אפשר לשמור לשנה הבאה; הכמות הגדולה חייבת להיאכל, ועל כן הבריות חולקות אותה איש עם רעהו – ובפרט עם נזקקים, כפי שמפרטת התורה: "וְשִׂמַּחְתָּ בַּחֲגֹךָ אֹתָהּ וּבְיָדְךָ וּבְכֶדֶךָ וּבְאִמְתְּךָ וְהָלֹאִי וְהָגֵר וְהָיְתוּם וְהָאֲלֻמָּנָה אֲשֶׁר בְּשַׁעְרֶיךָ" (דברים טז, יד).

בשנות השלושים של המאה ה-19, כאשר כתב ההוגה הצרפתי אלקסיס דה-טוקוויל על הדמוקרטיה בארצות הברית, הוא נוכח שעליו לטבוע מטבע לשון חדש לתופעה שנתקל בה שם, ושהייתה בעיניו אחת הסכנות הגלומות בחברה דמוקרטית. המונח שטבע היה אינדיבידואליזם. הוא הגדירו כ"רגש בוגר ושלן, המכוון כל אזרח להינתק מכלל חבריו ולפרוש הצדה עם משפחתו וידידיו, כדי שלאחר שייצור לו כך חוג קטן משלו יעזוב בחפץ לב את החברה לנפשה".⁵ לדעתו, הדמוקרטיה מעודדת אינדיבידואליזם – והוא, בתורו, גורם לכריות להשאיר את ענייני הטוב המשותף לממשלה, שמתוך כך מתחזקת ומתחזקת במידה העלולה לאיים על החופש עצמו.

זו הייתה תוכנה מבריקה. שתי דוגמאות מן הזמן האחרון ממחישות זאת. את הראשונה הציג הסוציולוג הדגול איש הארוורד הילרי פוטנס, במחקרו על רשויות מקומיות באיטליה בשנות התשעים.⁶ לאורך שנות השבעים הוקמו בכל האזורים באיטליה מוסדות שלטון מקומי במבנה זהה ובאותם תנאים – אך לאורך עשרים השנים הבאות חלק מהאזורים שגשגו, ואחרים קפאו על שמריהם; בחלק היו ממשל יעיל וצמיחה כלכלית, בעוד אחרים התבוססו בשחיתות ובהישגים ירודים. פוטנס מצא כי המפתח להבדלים בין אזור לאזור היה המידה שבה נמצא בו ציבור אזרחים פעיל, מעורב ובעל מודעות ציבורית.

הדוגמה השנייה נוגעת ל"בעיית הטרמפיסט". במקרים רבים יש ליחיד פיתוי להשתמש במשאבים ציבוריים בלי לשאת בנטל המשותף; למשל, לנסוע בתחבורה ציבורית בלי לשלם. כאשר רבים בוחרים לעשות כך, האמון ההדדי בחברה נשחק והמוכוונות הציבורית שוקעת. הבעיה מומחשת בניסוי המוכר בשם "משחק

הטרמפיסט", הבוחן מוכוונות ציבורית בתוך קבוצה. הזכרנו משחק זה השנה בשיחתנו לפרשת כי תישא.

ב"משחק", נזכיר שוב, כל משתתף מקבל סך מסוים של כסף, ואז מוזמן לתרום לקופה משותפת; מוסכם כי הסכום שיצטבר בקופה יוכפל פי שלושה ויתחלק בשווה בין השחקנים. כך, למשל, אם כל השחקנים יתרמו איש איש את כל עשרת הדולרים שלו, כל אחד מהם יקבל שלושים דולר. אולם אם יש, למשל, שישה שחקנים, יכול אחד מהם לעשות חשבון ולגלות שהוא יכול לא לתרום כלום, להניח לחמשת האחרים לתרום את כל כספם, כך שבקופה ייאספו חמישים דולר שיהפכו ל-150 – ואז לקבל כמו כל אחד מהם שישית מהסכום, קרי 25 דולר, וליהנות נוסף על כך גם מעשרת הדולרים ששמר לעצמו.

כאשר זה קורה, ויש כמה סיבובים במשחק, השחקנים האחרים מבחינים מייד שלא כולם תורמים סכום שווה. חוסר-ההוגנות הזה גורם להם להחליט בסיבוב הבא שגם הם יתרמו פחות. כך פוחת סך התרומות, וכולם מפסידים מכך כי הסכום המוכפל קטן. הקבוצה מפסידה, ושום יחיד אינו מרוויח. לעומת זאת, אם ניתנת לשחקנים אפשרות להעניש את הנצלן על חשבונם – למשל, אם נקבע שאפשר לתרום למטרת הענשת השחקן, כך שכנגד כל דולר שתורם אחד השחקנים למטרה זו השחקן הסורר נקנס בשלושה דולרים – השחקנים נוטים להשתמש באפשרות הזו, אף שבטווח המידי היא עולה להם כסף. הניסוי מראה כי תמיד יש פוטנציאל להתנגשות בין האינטרס העצמי לטוב המשותף. כשיחידים פועלים רק למען עצמם, הקבוצה סובלת. כשה"טרמפיסטים" מפסיקים להתנהג באנוכיות, כולם מרוויחים.

שאלות לשולחן שבת

- אילו צידוקים נותנים לדעתכם אנשים להתנהגות "טרמפיסטית"?
- מהן השפעותיה של התנהגות נצלנית כזאת על החברה כמכלול?
- האם אתם מסכימים עם השערתו של הרמב"ם כי עידוד עקיף של עזרה לנצרכים מחזק את החברה כולה?

כשכתבתי על נושא זה ב־2015, כלכלת יוון עמדה על סף התמוטטות. כמה שנים קודם לכן, ב־2008, ערך הכלכלן בנדיקט הרמן ניסוי השוואתי במשחק הטרמפיסט; הוא הריץ אותו בערים שונות ברחבי העולם, לראות אם יש הבדלים גיאוגרפיים ותרבותיים בהתנהגות השחקנים. ואכן, הוא מצא כי במקומות כגון בוסטון, קופנהגן, בון וסיאול התרומות־מרצון לקופה המשותפת היו גבוהות; נמוכות הרבה יותר היו התרומות באיסטנבול, בריאד ובמינסק, מקומות שם הכלכלה מפותחת פחות. אך התרומות הנמוכות ביותר נרשמו באתונה. יתרה מכך, באתונה, אפילו כאשר השחקנים הענישו את הנצלנים, הללו לא סרו מדרכם הרעה. הם העדיפו לנקום במענישים, ולהעניש אותם בחזרה. המסקנה הייתה שכאשר המוכוונות הציבורית נמוכה, החברה אינה מצליחה להתלכד והכלכלה אינה מצליחה לצמוח.⁷

לכך בדיוק מכוונת התובנה המבריקה של הרמב"ם. מעשר שני נועד לייצר הון חברתי: לְרִשֵּׁת את החברה בעבותות של אמון ושל אלטרואיזם הדדי, באמצעות הכורח לחלק אוכל לזרים ברחובותיה ספוגי הקדושה של ירושלים. אהבת ה' עושה אותנו לאזרחים טובים יותר ולאנשים נדיבים יותר, וכך מחסנת אותנו מפני האינדיבידואליזם שתיאר דה־טוקוויל, זה המפורר את החברה הדמוקרטית עד חשש קריסה.

- 1 "Moses: Apostle of Freedom" (address first delivered to the Young Men's Hebrew Association of San Francisco, June 1878).
- 2 ספרי על אתר. גרסה מורחבת של פירוש זה נמצאת בספר החינוך, מצווה שס. וראו גם תוספות, כבא בתרא כא ע"א, ד"ה "כי מציון".
- 3 מורה הנבוכים ג, לט. מערבית: הלל גרשוני. קדומים: מפעל משנה תורה, תשפ"א, כרך ג, עמ' 267.
- 4 שם מו. עמ' 330-331.
- 5 אלקסיס דה־טוקוויל, *הדמוקרטיה באמריקה*, מאנגלית: אהרן אמיר, ירושלים: שלם, תשס"ח, כרך שני, חלק ב, פרק ב: "על האינדיבידואליזם בארצות דמוקרטיות", עמ' 537.
- 6 Putnam, Robert D., Robert Leonardi, and Raffaella Nanetti, *Making Democracy Work: Civic Traditions in Modern Italy*, Princeton, NJ: Princeton UP, 1993.
- 7 Herrmann, B., C. Thoni, and S. Gächter, «Antisocial Punishment Across Societies», *Science* 319.5868 (2008): 1362-1367.